

Όταν γυρίσεις...

28 ποιήματα για ένα δεκαήμερο του Ιούλη
Ξενοφώντας Μακρόπουλος

Όταν γυρίσεις...

28 ποιήματα για ένα δεκαήμερο του Ιούλη

Ξενοφώντας Μακρόπουλος

Τίτλος του Πρωτοτύπου: **“Όταν γυρίσεις...”**

Συγγραφέας: **Ξενοφώντας Μακρόπουλος**

ISBN: 978-960-93-4520-0

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#), [Χαριτίνη Εύδη](#)

Σειρά: *εν καινώ*, Αριθμός σειράς: 21

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 2012

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 44

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: calibri

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού,
του μεταφραστή ή του εκδότη*

Του ιδίου.

Τραγούδια από τα βράχια του Καυκάσου:

Συλλογή ποιημάτων, Έκδοση 3^η, Εκδόσεις Κολχός

Επανάσταση ή ..

Συλλογή ποιημάτων

Δυο Βλέμματα:

Συλλογή ερωτικών ποιημάτων με Βασίλη Κορλό, Έκδοση 3^η, Εκδόσεις Κολχός

Σικελική Εκστρατεία:

Πεζό ποίημα, Έκδοση 1^η, Εκδόσεις Κολχός

Στον Ανδρέα επειδή εκτός απ' τον εαυτό μου παίρνω στα σοβαρά και αυτά που μου λέει.

Στον Κώστα επειδή κάνει λογοτεχνική κριτική ανώτερη κάθε φιλόλογου και λογοτέχνη.

Στον Κυριάκο επειδή το προλεταριάτο μας έχει βάλει τα γυαλιά και μας παίζει μονότερμα.

Και στους τρεις για τον ειλικρινή κυνισμό που έχουν κουβαλήσει στην ποίηση μου...

Επεξηγήσεις:

Γνωρίζοντας πώς τα μέλη της Σουηδικής Ακαδημίας δεν έχουν τόσο χρόνο όσο θα ήθελαν στη διάθεση τους πήρα μια σημαντική απόφαση, να παραθέσω εδώ ορισμένα πράγματα τα οποία καλό θα ήταν να γνωρίζει ο αναγνώστης (που φυσικά θα είναι η κριτική επιτροπή που δίνει τα Νόμπελ Λογοτεχνίας) προτού διαβάσει το παρόν έργο.
Για τους συναδέλφους και συναγωνιστές λοιπόν:

Εξώφυλλο:

Το μεταμοντέρνο αυτό «έργο» αποτέλεσε δουλειά δύο ατόμων, εμένα και της Ελισάβετ, της φίλης που είχε φτιάξει σε μένα και το Βασίλη το εξώφυλλο της συλλογής «Δυο Βλέμματα». Το εξώφυλλο όπως και όλη η συλλογή είναι αυστηρά προσωπικού ύφους. Επομένως πολλά απ τα πράγματα που απεικονίζει σχετίζονται και αφορούν τον εγωκεντρικό “καλλιτέχνη” μας. Απεικονίζονται λοιπόν μεταξύ άλλων ένας παιδικός ήλιος, πολλά αστέρια, μια πίπα, μια μηχανή, μια τούρτα γενεθλίων, ένα μπουκάλι κρασί και μια σκηνή. Όλα αυτά είναι εικόνες που μου έμειναν στο μυαλό το διάστημα που έγραφα τα ποιήματα της συλλογής. Για κάποιες απ’ αυτές τις εικόνες θα βρείτε αντίστοιχα ποιήματα και επεξηγήσεις [«Μια μοτοσυκλέτα και ένα φως», «Θα παύσω να ενοχλώ τους επιβάτες»]. Για όσες δεν βρείτε, δεν είναι ότι δεν υπάρχουν, απλά δεν υπάρχουν εδώ για λόγους ταυτόχρονα σύμφωνους και αντίθετους με τη βούληση μου.

Τίτλος:

«Όταν γυρίσεις...» ελαφρώς στρατευμένο , ελαφρώς ερωτικό, ελαφρώς αισιόδοξο. Όσο για τον Ιούλη του 2011, προφανώς και δεν έγραψα όλα τα ποιήματα τότε [για την ακρίβεια μόνο ένα, το «Θα παύσω να ενοχλώ τους επιβάτες»] αλλά η διάθεση μου εκείνο τον καιρό ήταν και η διάθεση που απεικονίζεται στην υπάρχουσα συλλογή. Περρασμένα-Ξεχασμένα.

Ποιήματα:

Το **Κάντε Χόντο** (Cante Jondo) θεωρείται η πιο αρχαία μορφή Φλαμένκο: μια ανδρική φωνή, χωρίς συνοδεία οργάνων, διηγείται ιστορίες λυπητερές, ιστορίες καταπίεσης. Ο χορός και η κιθάρα προστέθηκαν αργότερα. Το **Sensimilia** είναι ένα μαγαζί κοντά στην Πανόρμου όπου ένα βράδυ έγραψα το ομώνυμο ποίημα. Συντροφιά μου κρατούσαν ο Άγγελος και η Μαρίνα η οποία είναι η μοναδική στην οποία αρέσει και κέρδισε επάξια την αφιέρωση.

Επιπλέον:

Ο **C.Pavese** ήταν Ιταλός ποιητής , κομμουνιστής και τελικώς αυτόχειρας. Διπλό θύμα πολιτικής και ερωτικής απογοήτευσης...

Cesare Pavese's

Τὸ ξέρω πὼς καθένας μοναχὸς πορεύεται στὸν ἔρωτα, μοναχὸς στὴ δόξα καὶ στὸ θάνατο. Τὸ ξέρω. Τὸ δοκίμασα. Δὲν ὠφελεῖ. Ἄφησέ με ν᾿ἄρθω μαζί σου.

«Α, φεύγεις; Καληνύχτα.» Ὅχι, δὲ θ᾿ἄρθω. Καληνύχτα. Ἐγὼ θὰ βγῶ σὲ λίγο. Εὐχαριστῶ. Γιατί ἐπιτέλους, πρέπει νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ τσακισμένο σπίτι. Πρέπει νὰ δῶ λιγάκι πολιτεία, -ὄχι, ὄχι τὸ φεγγάρι - τὴν πολιτεία μὲ τὰ ροζιασμένα χέρια της, τὴν πολιτεία τοῦ μεροκάματου, τὴν πολιτεία ποὺ ὀρκίζεται στὸ ψωμί καὶ στὴ γροθιά της τὴν πολιτεία ποὺ ὅλους μας ἀντέχει στὴν ράχη της μὲ τὶς μικρότητές μας, τὶς κακίες, τὶς ἔχτρες μας, μὲ τὶς φιλοδοξίες, τὴν ἄγνοιά μας καὶ τὰ γερατεία μας,-ν' ἀκούσω τὰ μεγάλα βήματα τῆς πολιτείας, νὰ μὴν ἀκούω πιά τὰ βήματά σου μήτε τὰ βήματα τοῦ Θεοῦ, μήτε καὶ τὰ δικά μου βήματα. Καληνύχτα.

Γ. Ρίτσος

Σονάτα του Σεληνόφωτος

Ανθρώπινο ωράριο της Άνοιξης

στη Λίζα

Και εγώ που δεν αμφέβαλλα ποτέ
μήτε για το εφικτό μήτε για το δίκαιο του αγώνα μας
αισθάνομαι τύψεις φοβερές
σαν άλλος στρατευμένος ποιητής που ξέμεινε μονάχος
σε χώρα που ο εμφύλιος τελείωσε και πάει...

Εγώ ήθελα απλά να σου ταιριάζω
ανθρώπινο ωράριο της άνοιξης
ή έστω να μου έμοιαζες εσύ
θλιμμένη ζωντανή μου επανάσταση

Μα αντί για αυτό φοβάμαι
πώς πάλι θα χαθώ στα ίδια αστικά τοπία που συχνάζω
προδότης θα σταθώ ανούσιας εξέγερσης
ενός Απρίλη ανοιξιάτικου,
που αρχίζει και τελειώνει στο κορμί σου

Και θα χω πάντα τις ντροπές
μιας κάποιας ουτοπίας που νοστάλησα
και μιας τόσο εφικτής επανάστασης
που ήθελα ο βλάκας να ταιριάξει
στο ανθρώπινο ωράριο της άνοιξης

Sensimilia

στη Μαρίνα

Απόψε

Η θάλασσα ψιθύρισε στα χείλη μου

τα χρόνια που περίμενε να 'ρθουν...

Τι να σου κάνω αγάπη μου ακριβή, τι να σου κάνω,

που έχω και εγώ τόσο δακρύσει

για επαναστάσεις που τις πνίξανε τα κύματα

Μέσα απ τα τζάμια

βλέπω τον καμένο απ τον καιρό θυμό σου

να εκτονώνεται βιάζοντας τις ακτές...

Καθρεφτίζεσαι σε ένα ποτήρι από κρασί

και ειρωνικά, πικρόχολα γελώ

ξέρεις εγώ αγάπησα στα αλήθεια τα νερά σου

και αν κάποια μέρα εκεί χαθώ

εγώ σ' αγάπησα πικρή μου βυθισμένη

Επανάσταση...

Κάντε Χόντο στη Βαλένθια

Πώς να σκεπάσω τη σιωπή σου
Τις σκέψεις πώς να βγάλω απ' το μυαλό
Τα χείλη σου τα γεύτηκα πέρα από σύνορα

Μα να χαθείς
Να χαθείς...

Μες τα στενά της Βαλένθια να χαθείς
Για να σε ψάχνω στη Μαδρίτη, στη Γρανάδα
Και όταν σε βρω κι όταν φυσήξει άλλος αέρας
Μες τα στενά της Βαλένθια να σε δω φλαμένκο να χορεύεις

Μα να χαθείς
Να χαθείς...

Μες τα στενά της Βαλένθια να χαθείς
Για να ξεχάσω, πώς είναι να σε αγαπώ
Και όταν σε δω και όταν φυσήξει άλλος αέρας
Σε όλη την Ανδαλουσία να σε ψάχνω
Και άμα σε δω, άμα σε δω και σε κοιτάξω
Θα θυμηθώ, πώς είναι να σε αγαπώ, πώς να ξεχάσω
Κι ίσως σε δω κι ίσως σε δω και σ' αγκαλιάσω...

Να μη χαθείς, να μη χαθείς
Μες τη Βαλένθια μη χαθείς

Θα θυμηθώ, πώς είναι αγκαλιά να σε κρατώ
Να σε φιλώ πώς να ξεχάσω...

Να μη χαθείς, να μη χαθείς
Μες τη Βαλένθια μη χαθείς

Θησαυρός

Αισιοδοξία;
Αισιοδοξία σε τούτα εδώ τα μέρη
έχει μόνο όταν με κοιτάς

Όταν γελάς
νιώθω και εγώ λίγο πιο ελεύθερος
Ωραία ψευδαίσθηση
Θησαυρός...

Χυδαίες Νοσταλγίες

Όμορφο το όνειρο σου
Μεγάλωσα και τράφηκα με τούτο
Μέθυσσα στην σκέψη σου, ταξίδεψα
Κι ύστερα...

Ύστερα νοστάλησα
Νοστάλησα τους χτύπους της καρδιάς σου,
το βλέμμα σου που δεν το κατάλαβα ποτέ,
τη σκέψη σου,
τη σκέψη σου που ποτέ δε θέλω να τη μάθω...

Χυδαίες Νοσταλγίες

Είναι

να

νοσταλγείς

τη

σκέψη

της

Να νοσταλγείς πράγματα που δε τα ένιωσες ποτέ...

Ελπίς

Σαν κρατήσω όπλο στη ζωή μου
θα σταθώ υπηρεσία σε ένα φυλάκιο νυχτερινό ,σε μια χερσόνησο
Θα πέσει τότε βαθιά συννεφιά
το φεγγάρι για λίγο θα φύγει
και θα έρθεις πάλι εσύ να με δεις...
Θα ρωτήσω ποια είσαι και με ποιον τόπο μακρινό είναι δεμένη η ανάσα σου
Αντί για απάντηση θα πάρω για δώρο ένα ποτήρι κρασί,
θα πετάξω το όπλο στο χώμα, θα σε πιστέψω μονάχα άμα σ' αγγίξω
Θα χαθούμε μακριά απ' τον τόπο μου, θα σε πηγαίνω από χώρα σε χώρα...

Και θα φύγουνε τότε τα σύννεφα
και εγώ θα δω
ποσό μακριά απ' την πατρίδα μου έχω πλέον βρεθεί...
Γιατί δεν ξέρω αν στο είπα ποτέ τελικά
μα εγώ μέσα στην αγκαλιά σου νοσταλγώ μια πατρίδα
και στο ποτήρι κρασί που μου έδωσες διψώ για νερό...

Και θα 'ρθεις εσύ αγκαλιά να με πάρεις και εγώ θα κλαίω για την πατρίδα μου
που έχει πλέον χαθεί...

Να σου 'γραφα για την ελπίδα που γίνεται βεβαιότητα
Να σου 'λεγα για κείνη την έρμη την πατρίδα μας που στο χάρτη δε τη
βρίσκω...

Όταν γυρίσεις

Όταν γυρίσεις
θα βρεις έναν κόσμο
που ούτε καν τον ονειρεύτηκες
Τον πόθο
τον πόθο του έρωτα και της επανάστασης
και αν δεν τα γνώρισες ακόμα αληθινά
τα έζησες πέρα από σύνορα

Όταν γυρίσεις
θα βρεις αυτή την ουτοπία που δε την ήξερες
και όμως γνωρίζεις πώς εκείνη
ήταν πάντα εκεί για σένα
Και η νίκη θα χει πάντα μια δόση νοσταλγίας
λες και αυτό το αύριο
το χες πάντα μες την καρδιά σου και το ξέχναγες...

Όταν γυρίσεις
οι άνθρωποι δε θα ναι καλύτεροι
απλά θα είναι άνθρωποι...

Μια μοτοσυκλέτα και ένα φως

Μια μοτοσυκλέτα και ένα φώς η ομορφιά του πλήθους
και ένα άλλο φως, πιο σκοτεινό η ματιά μου...

Τα ποιήματα μου εκείνα για εκείνη
μια λύπη αυστηρά προσωπική
και μια ομορφιά απρόσιτη
η αντανάκλαση τους

Το φως, φως δικό μου και δικό της
Φως που τρεμοσβήνει
Φως που υπάρχει και δεν υπάρχει
Κι ο χρόνος που από παντού ζητώ
μια άσκοπη για όλους μας πολυτέλεια

Όπως και να χει τελικά
Στο τέλος της μέρας
το ίδιο αρρωστημένη μοιάζει
και η πραγματικότητα
κι η φαντασία μας...

Νέρων

Θυμάμαι όταν βγήκα απ' τη φυλακή. Το κουρεμένο κεφάλι μου στρογγυλό κι άδειο σαν την υδρόγειο. "Όχι, δεν πεινάω" έλεγα στους φίλους που με προσκαλούσαν στο τραπέζι τους, ενώ την ίδια ώρα, άρπαζα κρυφά μια φούχτα κόλλυβα, από 'να πιάτο ακουμπισμένο στη ραπτομηχανή. Που βέβαια, τα 'τρωγα ύστερα, στην τουαλέτα. Έτσι χόρτασα στη ζωή μου: με νεκρούς, ταπεινώσεις, ποιήματα, χρονολογίες από παλιές καταστροφές κι οράματα από αυριανές επαναστάσεις. Και συχνά, για να εκδικηθώ τους άλλους, που' χαν τη βλακεία να πιστεύουνε σε μένα, έκανα διάφορες ποταπότητες και προστυχιές: δεν επέστρεφα τα χρέη μου, έκλαιγα μπροστά στους άλλους ή μιλούσα ατέλειωτα στις κομματικές συγκεντρώσεις. Γιατί, αλήθεια, ξέχασα να πω, ότι από καιρό τώρα ήμουνα δοσμένος σε μια μεγάλη υπόθεση - τόσο μεγάλη, θέ μου, που να' χει τόπο ακόμα και για τους πιο ηλίθιους. Δεν μπορώ όμως να μην ομολογήσω, πως οι άνθρωποι μου πρόσφεραν πολλά : απιστίες οι γυναίκες, συμβουλές οι τρελοί, απίθανα όνειρα οι σύντροφοι, κάπως βέβαια όλα αυτά φθαρμένα απ' την χρήση και το χρόνο. Μα η απληστία μου, σαν ένα πελώριο κύμα, τα 'λουζε όλα, και τα ξανάβρισκα σα μόλις κομμένα από τον κόρφο του θεού. Κι οι μέρες μου, θριαμβευτικές, στηρίζαν τον υπέροχο, στέρεο αγκώνα τους πάνω στο νερό της ματαιότητας. Τέλος, για να μην τα πολυλογώ, αφού έζησα όλο το μαρτύριο της ελπίδας, έφτασα στο πιο απάνθρωπο έγκλημα : να πιστέψω στους ανθρώπους.

Τότε, λοιπόν, γιατί απαγορεύεται σ' έναν επαναστάτη, ν' αυτοκτονήσει.

Τ.Λειβαδίτης

<<Ποίημα>>

Δεκέμβρης

Δεκέμβρης...

Ούτε κρύα πρωινά που τα απαλύνουν οι νύχτες,
ούτε μια τυπική , λειτουργική και αποστειρωμένη καθημερινότητα...
Κρυώνουμε τα βράδια και κάνει ζέστη αφόρητη τα πρωινά...

Δεν έχει γέφυρες ετούτος ο δεκέμβρης
Κανένας ποιητής δεν θα ξεκουραστεί επάνω τους,
γράφοντας ποιήματα καθώς θα φυσάει τα βράδια ο άνεμος...
Δεν έχει γέφυρες εφέτος...
Κανένας δεν θα στρίψει ένα τσιγάρο δίπλα σε γέφυρες ανύπαρκτες...

Μια υποψία παρακμής , μια νότα στασιμότητας
Ένα μικρό δωδεκάθεο αθεΐας και επανάστασης
Μην κλαις...
Κανένας δε θα γράψει ποιήματα πλάι στις γέφυρες...

Σκάλες

Άγχος
άγχος πολύ και φόβος μην αργήσεις,
κλείνεις τα φώτα του δωματίου,
Φεύγεις

Λεωφορείο:
ένα μικρό λεπιδόπτερο
αγκαλιάζει το εισιτήριο
Κάθεσαι

Σκάλες
τρέχεις να προλάβεις,
φτάνεις επιτέλους στο σταθμό
Βαριανασαίνεις...

Και είναι το τρέξιμο και η βιασύνη
η σκλαβιά σου
και ο χρόνος που περνάς στις κυλιόμενες
Είναι η ελευθερία σου...

Λογοπαίγνια

Κάθεσαι

ένα ζεστό μεσημέρι του Ιούλη
με φόντο τον ανεμιστήρα και
σκέψεις μονάχες τους, τραγούδια
και το όνομα Της...

Σαν σκύψεις να ανάψεις ένα τσιγάρο
με φόντο τον ανεμιστήρα και ενώ παίζει μουσική
Πες μου πόσους συνειρμούς θα κάνεις με τη φωτιά που δεν ανάβει...

Θα παύσω να ενοχλώ τους επιβάτες

Θα φυσήξουν άλλοι άνεμοι μια μέρα
μα άπνοια με έχει θολώσει από καιρό
και εγώ που είμαι επιβάτης ενός τρένου παλιού
θέλω να γίνω μονάχα το κάρβουνο που το κινεί...

Θα παύσω πια λοιπόν τους άλλους επιβάτες να ενοχλώ
με σχόλια δυσάρεστα για τα καθίσματα
και την τεράστια τιμή των εισιτηρίων
μονάχος θα προσφέρομαι να καθαρίζω τζάμια

Κι όπως από βαγόνι σε βαγόνι θα πηγαίνω
θα δω σίγουρα και εσένα μία μέρα
κι ούτε κουβέντα δε θα τολμήσω να σου πω
γιατί δεν πρέπει αγωνιστές να παίρνω στο λαιμό μου

Και αν παρά φύσει μία μέρα ξεχαστώ
και με μισή καρδιά σου σκάσω ένα χαμόγελο
Ξέρω την άλλη τη στιγμή πώς θα μου πεις
πώς πρέπει πια να παύσω τους άλλους επιβάτες να ενοχλώ...

Οι απαντήσεις

Σα γεννηθείς σε μια κοινωνία αστική
- Διότι έχει και τις ευθύνες του το σύστημα , πώς να το κάνουμε; -
πασχίζεις μια ζωή να καταλάβεις που βρίσκεσαι και ποιος σε έφερε εδώ....

Τις περισσότερες φορές
Η φύση, οι καταστάσεις
και η ταξική συνείδηση
σε βάζουν σε ένα κάποιο μονοπάτι

Κάποτε πάλι σε λίγους και εκλεκτούς αριστοκράτες
δίνει ο θεούλης μια μικρή δόση αβεβαιότητας και άγνοιας
Και έτσι λοιπόν ψάχνεις να βρεις τις απαντήσεις
ταξιδεύοντας από τόπο σε τόπο
πότε για να βρεις κρασί, άρτο και νερό
πότε για να στήσεις ένα μόνιμο κατάλυμα
σε κάθε Θήρα που ονόμασες Ιθάκη...

Ποίημα του Ιουνίου

Όταν πιάνει Χειμώνας είναι αλλιώς
Οι ατελείωτες συζητήσεις στο κρύο
Τα βράδια που καταλήγουν πάντα σε κρασί και κουβέντα
για την αντεπανάσταση και τις αιτίες της...
Όλα αυτά κάνουν το χειμώνα εποχή για ποίηση
Όταν κρύνεις
ωραιοποιείς πιο εύκολα μια σκέψη ζεστασιάς
το χειμώνα ερωτεύεσαι πιο εύκολα, πιο τρυφερά
το χειμώνα βγαίνουν τα πιο όμορφα ποιήματα...

Υπό σκιάν

Μπορεί κάθε ποίημα να αρχίζει με έναν έρωτα
κάθε επανάσταση με έναν στόχο
μα και οι έρωτες τελειώνουνε όπως και οι στόχοι
και κάποιες φορές πρέπει να ομολογήσεις πως απέτυχες...
Αυτό ακριβώς το τελευταίο
μπορεί και να μην σας το γράψω ποτέ
Αν έχω άδικο πείτε εσείς ότι απέτυχα
και αν έχω δίκιο σε όσα λέω
Αφήστε το υπό σκιάν...

Οδοιπορικό

Καὶ νὰ ποὺ φτάσαμε ἐδῶ
Χωρὶς ἀποσκευές
Μὰ μ' ἓνα τόσο ὠραῖο φεγγάρι

Καὶ ἐγὼ ὄνειρεύτηκα ἓναν καλύτερο κόσμον
Φτωχὴ ἀνθρωπότητα, δὲν μπόρεσες
οὔτε ἓνα κεφαλαῖο νὰ γράψεις ἀκόμα
Σὰ σανίδα ἀπὸ θλιβερὸ ναυάγιο

Σκληρὸς, ἄκαρδος κόσμος,
ποῦ δὲν ἄνοιξε ποτὲ μίαν ὀμπρέλα
πάνω ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ βρέχεται

“Ὑστερα ἀνακάλυψαν τὴν πυξίδα
γιὰ νὰ πεθαίνουν κι ἄλλοῦ
καὶ τὴν ἀπληστία
γιὰ νὰ μένουν νεκροὶ γιὰ πάντα

Ἄλλὰ καθὼς βραδιάζει
ἓνα φλάουτο κάπου
ἢ ἓνα ἄστρο συνηγορεῖ
γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα

Ἄλλὰ τὰ βράδια τί ὄμορφα
ποῦ μυρίζει ἡ γῆ

Κάποτε θὰ ἀποδίδουμε δικαιοσύνη
μ' ἓνα ἄστρο ἢ μ' ἓνα γιασεμὶ
σὰν ἓνα τραγοῦδι ποὺ καθὼς βρέχει
παίρνει τὸ μέρος τῶν φτωχῶν

Ἄλλὰ τὰ βράδια τί ὄμορφα
ποῦ μυρίζει ἡ γῆ!

Δῶς μου τὸ χέρι σου..
Δῶς μου τὸ χέρι σου

Τ.Λειβαδίτης
«Ἄλλὰ τα βράδια»

Αμμόχωστος

Πεθαίνεις και πεθαίνω
Τελευταίες μας στιγμές...
Ταξιδεύω στο χώμα που πατήσαμε
και ας είναι λερωμένο πια από τα λάστιχα των τανκς
κι απ' τις αρβύλες των φαντάρων...

Πεθαίνουμε...

Δεν είναι ότι δε σε αγαπάω , δεν είναι ότι δεν δάκρυσα για σένα
Μα πρέπει να με καταλάβεις...

Πεθαίνουμε...

Σε μια παλιά ζώνη πυρός πέφτει σκιά...
Προτού σκοτώσω και σκοτώσεις
θα ξεχάσω για λίγο την ελευθερία που σου έταξα
θα προσευχηθώ με λίγα λόγια χάρτινα
θα σε ακούσω να μου ψιθυρίζεις τόσο όμορφα...

Πεθαίνουμε...

Τα αστέρια, οι σταυροί, οι ματωμένες χακί φανέλες στην ημισέληνο...
Ο χρόνος σταμάτησε για λίγο στην Μεγαλόνησο...
Και αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα που μας μένουν ;

-Ας είχαμε ελευθερία, μήπως και μια φορά σου έλεγα
ότι έστω και φευγαλέα σε αγάπησα
και ας ήταν μια Αγάπη όπως αυτή που τάζει κάποιος
σε πρόσωπα που καθρεφτίζονται νωχελικά
σε ένα νερό που βάφεται με αίμα...

Μα έχουμε ακόμα αλυσίδες στα χέρια μας...
Και αυτή την σάπια αλήθεια που άργησα να ζήσω
τώρα που πεθαίνω θέλω να την φωνάξω
Να σταθώ μες την Αμμόχωστο, μέσα στην Κύπρο
να φωνάξω αυτές τις τελευταίες μας στιγμές:

-Υπάρχει και μια άλλη σημαία
Υπάρχει και μια λευτεριά που λησμονήσαμε
Υπάρχει και μια άλλη σημαία...

Βαβυλώνα

Τις πρώτες πρωινές ώρες
όταν πια βλέπεις καθαρά τη στάχτη γύρω σου
και όταν μαζεύονται σιγά σιγά οι επιζώντες μέσα απ' τα ερείπια
καταλαβαίνεις...

Όταν πεθάνει και ο τελευταίος ηγέτης, ντόπιος και ξένος
θα πρέπει να σταθείς πλάι στα λεύτερα σκοτάδια που έμειναν στην Πόλη

Σε κάθε πόλη που πεθαίνει πρέπει να βρίσκεις μια πατρίδα
σε κάθε θάνατο να φτιάχνεις μια ζωή ...
μπορεί η πόρτα των θεών να έκλεισε για πάντα
και κήπους κρεμαστούς να μην μπορείς να χτίσεις,
μα στο νέο ταξίδι είσαι ελεύθερος
είσαι ελεύθερος πια...

Τις επόμενες υποσχέσεις θα τις δώσεις εσύ

Βεγγάζη

Υπάρχουν φορές που ακόμα και το αίμα ενός μόνο ανθρώπου
μοιάζει θυσία πολύ μεγάλη
ακόμα και αν πρόκειται να φέρει το μεγαλύτερο καλό
τι τραγωδία λοιπόν όταν χύνεται άσκοπα
τι έγκλημα μεγάλο και τερατώδες να το βαφτίζεις επανάσταση

Τις μέρες τούτες
περπατάνε οι άνθρωποι μες τη Βεγγάζη
Φοβισμένα
Λίγο, Ελάχιστα ή Καθόλου
μα πάντοτε σκυφτά...

Υπάρχει μια οικογένεια σε ετούτα τα σκαλιά
Ένα κλαδί, μια δόση αίμα
ζωγραφίζουν στην άμμο
το παραμύθι για το θησαυρό της Ερήμου...

Ποιος να τους πει πώς το «X» δε δείχνει το θησαυρό
κι ούτε υπάρχει χάρτης για να ακολουθήσουμε
Μα όταν σκίσουν τον χάρτη,
αυτό θα είναι θησαυρός,
αυτό θα είναι επανάσταση...

Δρόμοι Νεκροί

Υπάρχουν δρόμοι νεκροί, σιωπηλοί και φιμωμένοι
τίποτα στα αλήθεια
δεν θα υπάρξει από μόνο του απλά γιατί αξίζει
Πρέπει να ξέρεις που σημαδεύεις
Πρέπει να ξέρεις που βαδίζεις
Και τότε να πατήσεις την σκανδάλη...

Υπάρχουν δρόμοι νεκροί, σιωπηλοί και φιμωμένοι
Στη Μασσαλία , στο Παρίσι στη Λυόν
Τα φορτηγά περνάνε βιαστικά και φορτωμένα
Και εκεί οπού υπήρχε αίμα θανάτου
Τώρα υπάρχει αιμορραγία ακατάσχετη
Εργατικής δύναμης και υπεραξίας...

Υπάρχουν δρόμοι νεκροί, σιωπηλοί και φιμωμένοι
ή θα προσπεράσεις αδιάφορος ή θα σταθείς θλιμμένος
άλλα πράγματα όμως οφείλεις στον κοινό αγώνα
εκεί οπού υπήρχε αίμα
να μάθεις καλύτερα να στήνεις τα πανιά
για να σαλπάρει όσο πιο γρήγορα μπορεί η επανάσταση...

Η έννοια του -ΑΝΤΙ- και η τακτική του ενιαίου μετώπου

Τι όμορφο που θα ήταν
να ζούσαμε στο ανατολικό Βερολίνο
γύρω στο 49-50

Άλλες εποχές τότε...

Αν εξαιρέσει κανείς τον πόλεμο και τις καταστροφές
θα μπορούσε να πει
πώς το Ανατολικό Βερολίνο ήταν ο παράδεισος της στρατευμένης τέχνης
Και η πρώτη κυβέρνηση ;
Αντιφασιστική
σαν το ενιαίο μέτωπο του Αλιέντε και του Μπλουμ
Τότε αρκούσε να γράφεις ενάντια στον φασισμό
και υπηρετούσες σαν ποιητής επάξια την επανάσταση....

Τώρα δυσκόλεψαν επικίνδυνα οι εποχές
δεν υπάρχει πια ανατολικό Βερολίνο
και ο φασισμός νοείται ως
ακόμα μια μορφή του καπιταλισμού...
Άντε να υπηρετήσεις εσύ την επανάσταση μετά απ' αυτά

Τι όμορφο που θα ήταν όμως
να ζούσαμε στο ανατολικό Βερολίνο
θα έγραφα τα ίδια ποιήματα για εσένα και για μένα
πίνοντας βότκα
κάποια Κυριακή, μετά το εθελοντικό μεροκάματο, πλάι στο τοίχος...

Η τελευταία Εγίρα

Στα μέρη εκείνα τα παλιά, βαθιά μες την ανατολή
υπάρχει ένας κόσμος ξένος
κι ολότελα οικείος
Χορτάσανε από πείνα οι λαοί
χόρτασαν από σταυροφόρους , ιππότες και μεσολαβητές
η αμορφωσιά τους δεν τους επιτρέπει να θαυμάζουν τις πυραμίδες
η ταπεινή τους καταγωγή μόνο να τις χτίζουνε προστάζει

ΟΧΙ

Να μη γινόντουσαν ποτέ οι κήποι και τα παλάτια της Βαβυλώνας
Να μη χτιζόντουσαν ποτέ οι πυραμίδες
Μονάχα μια νοσταλγική γραμμή να ενώσει
με αίμα εργατικό και ανάμικτο πετρέλαιο
τη Μέκκα και τη Μεδίνα
καθώς οι λαοί θα ξεκινούν για μια τελευταία Εγίρα...

Κισινάου-Σεβαστούπολη

Τρία στρώματα έχει η ατμόσφαιρα στο Κισινάου
Δειλή βροχή που αργοπεθαίνει και πνίγεται
Μπότα, στρατιωτική άρβυλα
φτιαγμένη στα εργοστάσια του Βερολίνου
Και αίμα, τόσο αίμα...

Προχωρούν τα γερμανικά τρένα...
Διαδρομή Κισινάου-Σεβαστούπολη
Και αύριο ποιος ξέρει ;
Η Μόσχα ή κάποια άλλη μεγάλη πόλη ...

Πυκνή ομίχλη έχει καλύψει τους συρμούς
Για μετακίνηση χωρίς τρένο ούτε λόγος
Σε χώρα ερειπωμένη πώς να πατήσουν τα Ες-Ες ;
Πόσο ακόμα να γλεντούν τη χώρα των Σοβιέτ πριν τους χαλάσει...

Και να στεκόταν ένας άνθρωπος τώρα πάνω απ' το Κισινάου
Να ακούσει την ιστορία ενός αντάρτη....
Να σταθείς εσύ...
Να νιώσεις τον άνεμο που κρατάει απ' τον Βόλγα και τον Καύκασο
Να σταθείς εσύ , να νιώσεις στο πρόσωπο ότι σου φέρνει αυτός ο άνεμος...
Μια αφίσα , ένα παλιό φύλλο της Πράβντα
Μια σκισμένη κομματική ταυτότητα...

Προχωρούν τα γερμανικά τρένα
Κισινάου-Σεβαστούπολη ...

Σκουριά

στον άνθρωπο που με έκανε να αγαπήσω την ποίηση

Και έτσι λοιπόν καταλήγουμε μόνοι μας
γιοι και πατεράδες ποιητές
έστω και προσωρινά...
Δύσκολο να πω ποιος έχει δίκιο, ποιος άδικο
όταν και των δύο τα λόγια λένε αλήθειες...

Πώς σ' άλλαξαν έτσι τα χρόνια;
Που πήγε η παλιά σου πίστη;
Και μοιάζουν πια τα ποιήματα σου με όπλα,
μονάχα, παρατημένα να σκουριάζουν στις γωνίες
περιμένοντας επαναστάτες που δε θα έρθουν ...

Και εγώ...
έχοντας χρόνο περίσσιο να χάσω
Θα θάψω ακόμα έναν άγιο στην αυλή μου
Τα βράδια νωχελικά θα ανάβω ένα κερί στη μνήμη του,
λουλούδια πλαστικά θα αφήσω να φυτρώσουνε στις σαπισμένες σάρκες του
Και έτσι από χρέος μοναχά
Θα αρπάξω ένα όπλο από τη στοίβα ποιημάτων που χε γράψει
Και ας μας τραβήξουν όπου θέλουν οι καιροί...

Τραπεζούντα

Υπάρχω

Υπάρχω γιατί με αισθάνομαι

Γιατί η αλήθεια είναι δόγμα

Υπάρχω

Είμαι ένας δούλος

Με σέρνουν με το μαστίγιο οι απόστολοι

Να με πουλήσουνε στα σκλαβοπάζαρα της Τραπεζούντας

Μπροστά μου δύο εκκλησίες

Βαμμένες με μωβ και κίτρινο χρώμα

Στη μια λατρεύουν έναν θεό που δεν τους ξέρει

Στην άλλη κάνανε θεό τον εαυτό τους και κυβερνήσανε

Υπάρχουμε

Υπάρχουμε γιατί αισθανόμαστε

Γιατί η αλήθεια είναι ελευθερία

Υπάρχουμε

Δεν θα μαστέ ποτέ πια σκλάβοι

Και θα γυρίσουμε στην Τραπεζούντα

Μόνο για να ελευθερώσουμε τα αδέρφια μας...

Υπόμνημα

Εγώ σε καταλαβαίνω...
Κι ούτε που συμφωνώ μαζί σου...
Καταλαβαίνω τα πάντα σε σένα
Το μολύβι που έχει σπάσει
Το όπλο που έχει σκουριάσει
Πάνω απ' όλα
Το ξύλο που σάπισε...

Εγώ σε καταλαβαίνω
Και πάνω απ' όλα
Θέλω και εσύ να καταλάβεις τον εαυτό σου
Ίσως έτσι
Κάποια στιγμή διαφωνήσεις...

Γιατί πιστέψανε οι αστοί

Λίγα λόγια

Δε θέλει άλλωστε και κανέναν ιδιαίτερο συλλογισμό

Κάποιος που παρασιτεί,

Που τίποτα ο ίδιος δεν παράγει

Μήτε για την κοινωνία μήτε για τον εαυτό του

Αυτός ακριβώς είναι που όλα τα κατέχει

Παραλογία, Θαύμα κι αδικία

Να γιατί πιστέψανε οι αστοί...

Θεός

Θεός είναι το Αίμα στο Καρακάς, στη Τεχεράνη ,
στο Πέραμα και στο Πεκίνο...

Θεός είναι το αίμα όσων δεν έχουνε θεό σε αυτό τον κόσμο...

«Υπομονή»

ή «Τι απάντησε ο Επίτροπος για την Τέχνη σε αγωνιώδη επιστολή Συντρόφου ποιητή απ' την Ελλάδα»

Σύντροφε

Με ρώτησες τις προάλλες αν θα ήταν σωστό
να συνεχίσεις την ποιητική σου δημιουργία
Καθότι νιώθεις απέχθεια για τα προσωπικά σου συναισθήματα
Και επίσης -όπως μου λες- αδυνατείς να διαμορφώσεις αυτά του πλήθους

Αν έγγραφες απλά για σένα, σαν αυτοσκοπό
Αν έγγραφες απλά για τις ιδέες και τα συναισθήματα σου
Θα μου παραπονιόσουνα στο μέλλον
Ότι αισθάνεσαι βαθιά αποστροφή για αυτά τα ποιήματα που έγγραψες
Που πάντα θα ναι πιο έντονα απ' το πώς ένιωθες στα αλήθεια
Καλύτερο θα 'ταν να τα άλλαζες αυτά τα συναισθήματα προτού γράψεις

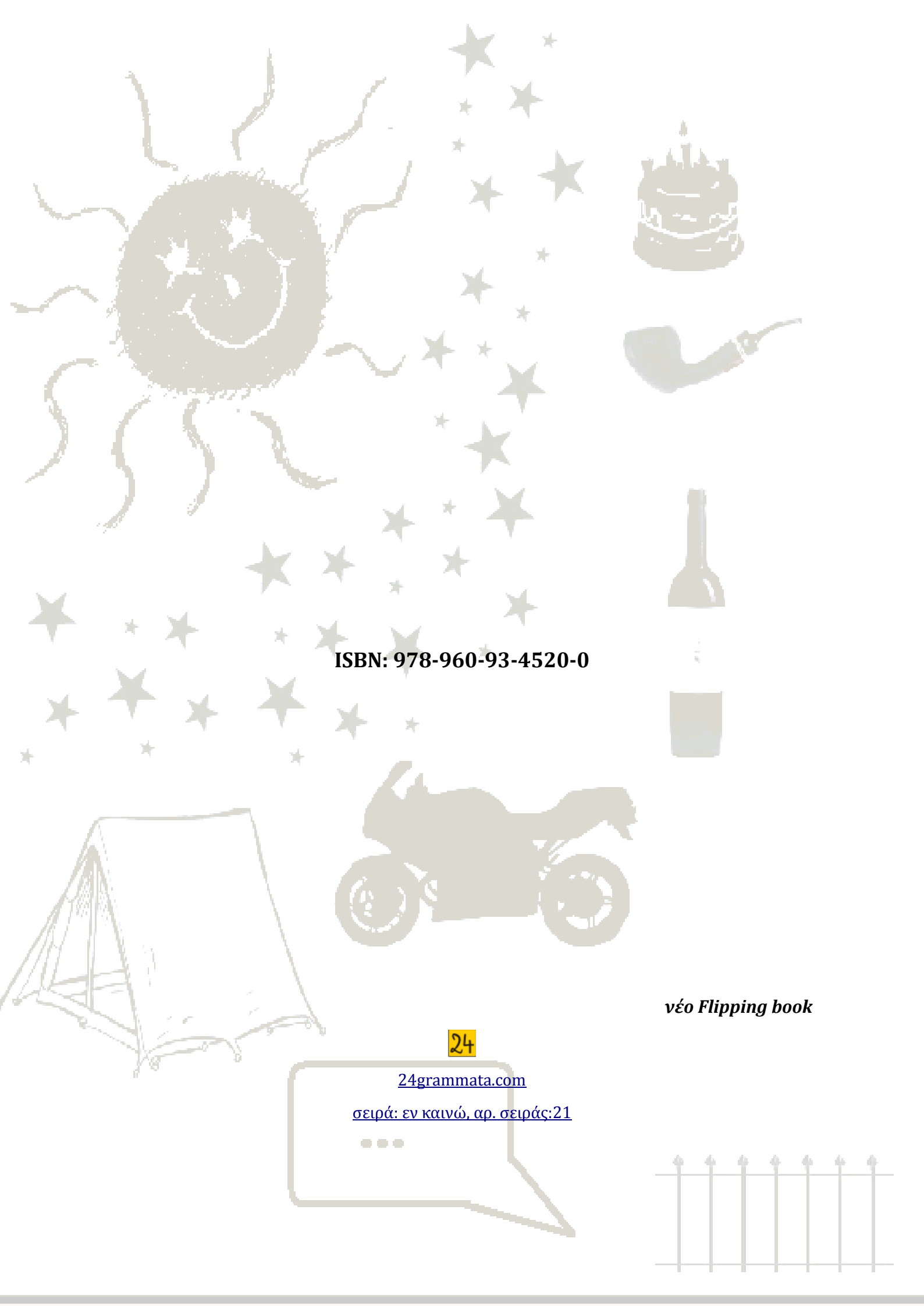
Αν πάλι

Έγραφες με την ελπίδα και τη πίστη
(ή το φόβο όπως θα έλεγε ένας πιο έμπειρος παρατηρητής)
Της στρατευμένης τέχνης
Θα μιλούσες μετά για την τρομερή ενοχή σου
Ενοχή ενός ανθρώπου που αν και θέλει δεν μπορεί στο παρόν
Να εμπνεύσει καθόλου τις «μάζες» για νέα κατορθώματα...

Εν τέλει θα σου πρότεινα ειλικρινά , για το παρόν διάστημα
Να μην προχωρήσεις σε δημιουργία νέων ποιημάτων
Προτού βελτιώσεις τις σχέσεις σου και με το μέρος και με το όλο...

Σε χαιρετώ Σύντροφε

ΥΓ. Προς αποφυγή παρεξηγήσεως χρησιμοποίησε καλύτερα
Αντί για τη λέξη «μάζες»
Τη φράση
«εργατική τάξη και σύμμαχα λαϊκά στρώματα»

ISBN: 978-960-93-4520-0

24

24grammata.com

[σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς:21](#)

...

νέο Flipping book

